

máháním jako samostatné pohledávky právní povahu příslušenství a stal se samostatnou pohledávkou, omezenou na své vlastní, pozdější pořadí. Názoru tomu nelze přisvědčiti. Smír ze dne 12. prosince 1922 byl ve své podstatě pouhým uznáním zažalované úrokové pohledávky za účelem umožnění exekuce, nebyl tedy novací (§ 1378 obč. zák.) a nemohl mít za následek ztrátu práv zástavních. Podle §u 1390 obč. zák. zůstává zástavní právo, váznoucí pro spornou pohledávku, v platnosti i po ujednání smíru. Nevzdala-li se vymáhající věřitelka zástavního práva smírem, tím méně se ho vzdala exekucním vymáháním, třebaš při tom neuvedla, že vymáhaná pohledávka jest příslušenstvím jistiny 50.000 Kč. I kdyby bylo možno předpokládati takovou její vůli, bylo by k její závaznosti třeba i srovnalého projevu vůle druhé strany, o kterém není řeči. Exekucní zajištění a vymáhání úrokového nedoplatku jako samostatné pohledávky má jenom ten význam, že ztratil-li by uplynutím tří let knihovní pořadí náležející jistině, nebyl by dle §u 217 ex. ř. odkázán na zbytek nejvyššího podání nevyčerpaný knihovními břemeny, nýbrž došel by zaplacení ve svém nově nabytém, samostatném knihovním pořadí. Ani v knihovním zákoně ani v exekucním řádě není předpisu, podle kterého by zažalování, porovnání a vymáhání úrokového nedoplatku jako samostatné pohledávky mělo nějaký vliv na účinnost práva zástavního, příslušejícího tříletým úrokům a útratám žaloby a exekuce z důvodu jejich povahy jako příslušenství hlavní pohledávky.

Čís. 3871.

I když nebyl proveden knihovní převod zástavního práva pro postoupenou pohledávku, zajištěnou na nemovitosti, jest pohledávku z dražebního výtěžku přikázati postupníkovi tak a v takovém pořadí, jak by ji bylo přikázati postupiteli.

Formální náležitosti, vyžadované §em 9 ex. ř., nevztahují se na postup vymáhané pohledávky po zahájení exekuce.

(Rozh. ze dne 20. května 1924, R I 394/24.)

E x e k u č n í s o u d nepřiznal, rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, záložně v N. přihlášenou pohledávku v knihovním pořadí. **D ů v o d y:** V pořadí knihovním nebyla přikázána pohledávka, účtovaná záložnou v N. na základě postupní listiny ze dne 29. října 1923. Jedná se o postup, skutečněný teprve po přiklepu, avšak tento postup nemá vůbec doposud právní platnosti, poněvadž se jedná o postup hypoteky bez knihovního vtělení převodu práva zástavního. Při hypotekách nelze tudíž pohledávku bez knihovního převodu přenést, poněvadž pohledávka a zástavní právo tvoří celek a nemohou tudíž pohledávka a zástavní právo míti různé právní osudy. V žádném případě však nepožívá tato pohledávka dle §u 445 a 431 obč. zák. zástavního práva, poněvadž tohoto práva se nabývá teprve vtělením do knih. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Nebyl-li postup pohledávky v pozemkové knize ještě proveden a je-li v po-

zemkové knize zapsán ještě postupník jako věřitel, nelze nahlédnouti, z jakého důvodu by nebylo možno nárok přikázati; ovšem jest se zřetel na předpis Šu 9 ex. ř. za to míti, že postup musí býti prokázán veřejnou listinou nebo listinou veřejně ověřenou. Touto náležitostí nemůže se postupní listina vykáhati, pohledávka postupitelkou nebyla přihlášena a nemohl proto soud prvé stolice na postoupenou pohledávku z příčiny uvedené vzíti zřetel.

Nejvyšší soud přiznal záložně v N. pohledávku v knihovním pořadí.

Důvody:

Pohledávka, kterou záložna v N. na zaplacených anuitách a úrocích přihlásila, byla příslušenstvím uznaných a ku zaplacení z nejvyššího podání přikázaných pohledávek Městské spořitelny v B., a vztahovalo se i na ni podle Šu 17 knih. zák. právo zástavní, váznoucí na základě obou dluhopisů ze dne 4. října 1920 na prodaných nemovitostech pro hlavní pohledávky. Spořitelna přihlásila také celou tuto částku 44.974 Kč 22 h původně sama společně s jistinou k rozvrhovému roku písemní přihláškou ze dne 29. října 1923, téhož dne odstoupila ji však záložně v N., která jí ji zaplatila, a omezila o ni při rozvrhovém roku 31. října 1923 svou přihlášku. Náзор prvního soudu, který odmítl ji záložně v N. přikázati z nejvyššího podání z toho důvodu, že nebyl současně s postupem vložen knihovní převod práva zástavního, jest za tohoto stavu věcí zřejmě nesprávným. Postupem nezměnilo se kromě osoby oprávněného ničeho ani na pohledávce samé, ani na zástavním právu pro ni váznoucím, ani na nároku, dojiti zaplacení z nejvyššího podání (§§ 1394, 1398, 1407 druhý odstavec, 1422 obč. zák.), pohledávka musí býti přikázána z dražebního výtěžku novému věřiteli stejně a v témž pořadí, jak by ji bylo přikázati věřiteli dřívějšímu. Nelze však souhlasiti ani s rekursním soudem, který rozhodl, že nemohlo býti k postupu přihlíženo, poněvadž nebyl prokázán dle Šu 9 ex. ř. listinou veřejnou neb veřejně ověřenou. Předpis Šu 9 ex. ř. platí jen pro zahájení exekuce jinou osobou, než která jest k tomu podle exekučního titulu oprávněna, má tedy význam formální (procesní), a nelze ho rozšiřovati na tento případ, v němž jde o hmotněprávní účinky postupu pohledávky. Ty nejsou na rozdíl od postupu práva ku vedení exekuce vázány na určitou formu. Při rozvrhovém roku nebyla ostatně proti platnosti postupu a pravosti předložené písemní postupní listiny vznesena námitka, takže nebylo pro exekuční soud podle Šu 214 druhý odstavec ex. ř. důvodu, aby se nedostatkem veřejného ověření postupu vůbec zabýval.

Čís. 3872.

V poshovění nedoplatku kupní ceny lze po případě spatřovati poskytnutí zápůjčky. Pokud lze umluviti zpětné zaplacení zápůjčky ve zlaté měně cizozemské.

(Rozh. ze dne 20. května 1924, Rv I 1786/23.)